

Sygn. akt II PSKP 11/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z powództwa I. T.
przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w P.
o odprawę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 lutego 2021 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt VIII Pa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania oraz orzeczenia o
kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 5 listopada 2018 r., wydanym w sprawie z powództwa I. T. przeciwko pozwanej Izbie Administracji Skarbowej w P. o odprawę, na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 30 maja 2018 r., którym zasądzone od pozwanej na rzecz powódki kwotę 12.124,58 zł

z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty (pkt 1), w pozostałym zakresie oddalając powództwo (pkt 2), zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle tylko, że określił datę początkową odsetek na dzień 1 września 2017 r. (pkt I), w pozostałym zakresie oddalił apelację (pkt II), kosztami postępowania apelacyjnego obciążył pozwaną (pkt III).

W sprawie tej ustalono, że powódka był zatrudniona w okresie od dnia 7 października 1991 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. w Izbie Administracji Skarbowej w P. w pełnym wymiarze czasu pracy, w tym do dnia 31 marca 2015 r. w Urzędzie Skarbowym w P. Powódka po wejściu w życie ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 505 ze zm.) nie otrzymała pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia i w związku z tym z dniem 31 sierpnia 2017 r. jej stosunek pracy wygasł. W dniu 31 sierpnia 2017 r. pozwana wypłaciła powódce odprawę w kwocie 14.786,58 zł brutto (12.124,58 zł netto). Podstawę wypłaty tej odprawy stanowił art. 170 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1948; dalej jako ustawa wprowadzająca) w związku z art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1969; dalej jako ustawa o zwolnieniach grupowych).

Przy takich ustaleniach faktycznych Sąd Rejonowy, uwzględniając powództwo, na podstawie art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej oraz ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 1799 ze zm.) wywnioskował, że powódka winna otrzymać odprawę w wysokości sześciomiesięcznego uposażenia, tj. w wysokości 29.814,12 zł brutto. Uznał, że art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej słowem „odpowiednio” nakazał jedynie odpowiednie zastosowanie do pracowników służby cywilnej przepisów dotyczących funkcjonariuszy Służby Celnej, a nie odwoływanie się do innych, niewymienionych w tym przepisie aktów prawnych.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana, zaskarżając wyrok w zakresie dotyczącym zasądzenia od pozwanej na rzecz powódki tytułem odprawy

kwoty 12.124,58 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 31 sierpnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy rozpoznając apelację przyjął ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego za własne, zasadniczo podzielając także przytoczoną dla uzasadnienia rozstrzygnięcia, podstawę prawną i dotyczące jej wywody. W ocenie Sądu Okręgowego zarzuty apelacji są próbą skonstruowania takiej wykładni przepisu art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej, która jest w oczywisty sposób sprzeczna z jego literalnym brzmieniem. Zauważył, że w tej samej ustawie ustawodawca, wyłączając grupę zawodową urzędników służby cywilnej z działania przepisów, wprost wskazał w treści art. 170 ust. 5 przepisy jakiej ustawy i w jakim zakresie znajdują do nich zastosowanie, odwołując się do przepisów ustawy o służbie cywilnej. Powołaną w apelacji argumentację prawną mającą uzasadniać tezę, że do pracowników cywilnych pozwanej miałyby znaleźć zastosowanie przepisy ustawy o zwolnieniach grupowych, której w art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej nie wymieniono, uznał za chybioną.

Pozwana wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła skargą kasacyjną w punkcie II dotyczącym oddalenia w pozostałym zakresie apelacji pozwanej i w punkcie III w zakresie wysokości zasądzonych kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonemu wyrokowi skarżąca zarzuciła naruszenie prawa materialnego - art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej, przez błędną jego wykładnię tj. błędne przyjęcie, że norma prawna zawarta w tym przepisie odsyła do stosowania zasad obliczania wysokości odprawy na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej zarówno dla pracowników, jak i funkcjonariuszy, podczas gdy prawidłowo odkodowana norma prowadzi do ustalenia, że wypłata odprawy powinna być ustalona w wysokości odpowiednio przewidzianej dla funkcjonariuszy w związku ze zniesieniem jednostki organizacyjnej (w rozumieniu ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej) oraz dla pracowników w związku z likwidacją urzędu tj. na podstawie art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia we wskazanej części i rozstrzygnięcie sprawy co do istoty przez oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz

kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, w tym także za obie instancje.

W ocenie skarżącej za chybione uznać należy przyjęcie przez Sądy orzekające w sprawie, że ustawodawca używając w art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej słowa „odpowiednio” nakazał jedynie odpowiednie zastosowanie do pracowników służby cywilnej przepisów dotyczących funkcjonariuszy Służby Celnej, a nie odwoływanie się do innych, niewymienionych w tym przepisie aktów prawnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ma usprawiedliwioną podstawę. Podnoszona przez pozwaną problematyka była już bowiem przedmiotem rozważań w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w tym między innymi w uchwale z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18 (OSNP 2019 nr 7, poz. 80) i w wyrokach: z dnia 22 stycznia 2020 r., I PK 217/18 (LEX nr 2783269), z dnia 23 września 2020 r., II PK 212/18 (niepubl.), z dnia 13 października 2020 r., II PK 8/19 (niepubl.) oraz z dnia 5 listopada 2020 r., II PK 16/19 (niepubl.). Sąd Najwyższy rozpoznający niniejszą skargę kasacyjną w pełni akceptuje dokonaną w tych judykatach wykładnię art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej.

Sąd Najwyższy w przywołanej wyżej uchwale z dnia 23 stycznia 2019 r., III PZP 5/18, stwierdził, że pracownikowi o statusie członka korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy wygaś na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej, przysługuje odprawa pieniężna na podstawie art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych. W uzasadnieniu uchwały wyjaśniono, że zgodnie z art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej w przypadku, o którym mowa w ust. 1 (który przewiduje wygaśnięcie stosunków pracy oraz stosunków służbowych w wyniku nieotrzymania pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby albo też złożenia przez pracownika czy też funkcjonariusza oświadczenia o odmowie przyjęcia propozycji zatrudnienia albo pełnienia służby), pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy

uchylanej w art. 159 pkt 3 (którą stanowi ustawa z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej). Sąd Najwyższy dostrzegł, że pozornie wykładnia językowa przytoczonego przepisu może wydawać się jasna, jednak bliższa analiza jego treści, jak i zastosowanie także pozajęzykowych metod interpretacji prowadzi do wniosku, że treść normy prawnej wynikającej z tego przepisu nie jest już tak oczywista. W szczególności nie jest jasne, jak należy rozumieć pojęcie „świadczeń” (użyte w liczbie mnogiej), jak też pojęcie „odpowiednio” użyte w treści przepisu. W ocenie Sądu Najwyższego wyjaśnienia wymaga również znaczenie zwrotu „w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3” zawartego w art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej.

W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy odniósł się zatem do sformułowania „w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3”, przyjmując, że dotyczy ono pojęć: „urząd” i „jednostka organizacyjna”. Konstatacja ta wynika z faktu, że sformułowanie „w rozumieniu” używane jest w aktach prawnych na ogół w odniesieniu do definicji legalnych, a ustawa o Służbie Celnej zawierała stosowne definicje wspomnianych pojęć. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o Służbie Celnej urzędem w rozumieniu rozdziałów 2, 7-12 i 14 tej ustawy była izba celna wraz z podległymi urzędami celnymi, natomiast jednostkami organizacyjnymi Służby Celnej były, zgodnie z art. 22, komórki organizacyjne w urzędzie obsługującym ministra; izby celne oraz urzędy celne wraz z podległymi oddziałami celnymi. Z kolei użycie słowa „świadczenia” w liczbie mnogiej wskazuje, że ustawodawca miał na myśli różne świadczenia, dla różnych grup uprawnionych. Potwierdza to dodatkowo wskazanie odrębnie na pracowników oraz funkcjonariuszy, jak również podkreślenie, że należne im w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej świadczenia przysługują „odpowiednio”. Powyższe rozważania doprowadziły Sąd Najwyższy do konkluzji, że słowo „odpowiednio” zostało w niniejszym przepisie użyte w dwojakim znaczeniu. Po pierwsze, wyraz ten jest elementem alternatywy rozłącznej dotyczącej przyznania świadczeń należnych w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej. Użycie słowa „odpowiednio” w tym znaczeniu nie zmienia sensu użytej alternatywy, jednak wskazuje wyraźnie, że ustawodawca miał na myśli odrębne świadczenia, które stanowią element odrębnego statusu funkcjonariuszy i pracowników, których sytuacja prawna jest

różna. Użycie słowa „odpowiednio” wskazuje, że ustawodawca miał na myśli odpowiednie stosowanie jakichś norm prawnych przyznających odpowiednie świadczenia. Sąd Najwyższy podkreślił, że zgodnie z art. 159 pkt 3 w związku z art. 260 ustawy wprowadzającej, ustawa o Służbie Celnej utraciła moc z dniem 28 lutego 2017 r., przy czym ustawa wprowadzająca nie zawiera żadnego przepisu, który pozwalałby dalej stosować przepisy ustawy o Służbie Celnej dotyczące świadczeń należnych z tytułu likwidacji urzędu albo zniesienia jednostki organizacyjnej, jak bowiem wskazano, sformułowanie „w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3” dotyczy jedynie stosowania definicji legalnych zawartych w ustawie o Służbie Celnej, nie zaś przepisów stanowiących materialną podstawę przyznania wskazanych świadczeń. W tej sytuacji błędem jest wyprowadzanie prawa do świadczeń z ustawy, która została uchylona, bez wyraźnego przepisu intertemporalnego. Zatem przepisów regulujących świadczenia należne pracownikom w związku z likwidacją urzędu oraz funkcjonariuszom w związku ze zniesieniem jednostki organizacyjnej należy poszukiwać w ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej. Zgodnie z art. 250 ust. 4 ustawy wprowadzającej, powtarzającym zasadniczo treść art. 163 ust. 4 ustawy o Służbie Celnej, funkcjonariuszowi służby stałej, zwolnionemu ze służby w związku ze zniesieniem lub reorganizacją jednostki organizacyjnej KAS, przysługuje odprawa na zasadach i w wysokości określonych w art. 250 ust. 1-3 ustawy wprowadzającej. Przepis ten odnosi się (podobnie jak pierwotny przepis ustawy o Służbie Celnej) jedynie do funkcjonariuszy, brak natomiast przepisu odnoszącego się do pracowników. Wobec powyższego regulacji świadczeń należnych pracownikom służby cywilnej zatrudnionym w służbie celnej „w związku z likwidacją urzędu” należałoby poszukiwać w ustawie z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. Ustawa o Służbie Celnej wyodrębniając bowiem w art. 23 trzy grupy zatrudnionych: funkcjonariuszy, członków korpusu służby cywilnej (zatem zarówno mianowanych urzędników, jak i pracowników zatrudnionych na podstawie umowy o pracę) oraz pracowników, stanowiła przy tym, że do członków korpusu służby cywilnej stosuje się przepisy ustawy o służbie cywilnej. Obowiązująca ustawa o Krajowej Administracji Skarbowej nie zawiera przepisu, który byłby odpowiednikiem art. 23 ustawy o Służbie Celnej. Nie zmienia to jednak faktu, że w Krajowej

Administracji Skarbowej, obok pełniących służbę funkcjonariuszy, nadal zatrudnieni są pracownicy - członkowie korpusu służby cywilnej.

W dalszej kolejności Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały podniósł, że wobec braku szczególnych przepisów regulujących sytuację prawną członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych Krajowej Administracji Skarbowej należy uznać, że kwestie te, w tym także „świadczenia należne w związku z likwidacją urzędu”, regulują przepisy ustawy o służbie cywilnej. Stosowną regulację zawiera art. 73 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, zgodnie z którym w razie rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej w razie likwidacji urzędu (jeżeli nie jest możliwe przeniesienie), w okresie między ustaniem zatrudnienia w likwidowanym urzędzie a podjęciem pracy lub działalności gospodarczej urzędnikowi temu przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, obliczane jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy, przy czym świadczenie to nie przysługuje urzędnikowi, który nabył prawo do emerytury. Sąd Najwyższy zauważył jednak, że przywołany przepis *expressis verbis* ogranicza krąg potencjalnych adresatów tego świadczenia wyłącznie do urzędników służby cywilnej, a zatem członków korpusu zatrudnionych wprawdzie w ramach stosunku pracy, ale na podstawie mianowania (art. 3 tej ustawy); nie ma zatem zastosowania do pracowników KAS zatrudnionych na podstawie umowy o pracę. Co więcej, w art. 170 ust. 5 ustawy wprowadzającej ustawodawca jednoznacznie wskazał, że do urzędników służby cywilnej, do których mają zastosowanie przepisy rozdziału 5 ustawy o służbie cywilnej (regulujące zmianę i ustanie stosunku pracy w służbie cywilnej), w ogóle nie stosuje się przepisów art. 170 ust. 1 i 4 ustawy wprowadzającej.

Wyłączone jest zatem nie tylko stosowanie stanowiącego podstawę dochodzenia określonych świadczeń art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej, ale przede wszystkim regulującego „wygaśnięcie” stosunków pracy osób zatrudnionych w jednostkach KAS art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej. Ustawodawcy chodziło zatem nie tyle o wyłączenie prawa do świadczeń urzędników służby cywilnej, co raczej o wyłączenie możliwości wygaśnięcia ich stosunków pracy w trybie art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadą wzmożonej stabilności zatrudnienia pracowników mianowanych (także zatrudnionych w służbie

cywilnej)). Sąd Najwyższy zauważył również, że wyłączenie to nie dotyczy pracowników służby cywilnej. W konsekwencji - zestawiając ze sobą zakres podmiotowy art. 170 ust. 4 i 5 ustawy wprowadzającej - trzeba by uznać, że odnosząc się nie tylko do funkcjonariuszy, ale i do pracowników, a jednocześnie wyłączając z ich kręgu podgrupę mianowanych pracowników służby cywilnej, ustawodawca przewidział, że osobom zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w jednostkach organizacyjnych służby celnej „przysługują” - z tytułu wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej – „świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu”. Jednak świadczeń w związku z likwidacją urzędu, do których odnosi się art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej nie przewidują dla pracowników służby cywilnej ani przepisy ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej, ani poprzedzającej jej ustawy o Służbie Celnej, ani wreszcie ustawy o służbie cywilnej. W związku z tym, należy odwołać się do art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, który stanowi, że w sprawach dotyczących stosunku pracy w służbie cywilnej, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy. Wobec tego, w pierwszej kolejności należy odwołać się do przepisów Kodeksu pracy. W tym kontekście przywołano przede wszystkim art. 63 k.p., zgodnie z którym umowa o pracę wygasa w przypadkach określonych w Kodeksie oraz w przepisach szczególnych. Za przykład takiego przepisu szczególnego można z pewnością uznać art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej, który przewiduje przecież wygaśnięcie stosunków pracy.

W przywołanej uchwale Sąd Najwyższy zwrócił również uwagę na potrzebę odwołania się do drugiej części art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej, który odsyła nie tylko do przepisów Kodeksu pracy, ale również do innych przepisów prawa pracy, przy czym należy je rozumieć jako przepisy prawa pracy w rozumieniu art. 9 k.p. Niewątpliwie także przepisy ustawy o zwolnieniach grupowych, w tym również regulujący prawo do odprawy art. 8 tej ustawy, są częścią wspomnianych „innych przepisów prawa pracy”. Analizując możliwość uznania, że art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych stanowi podstawę przyznania świadczenia „należnego w związku z likwidacją urzędu” Sąd Najwyższy zauważył, że przepisy tej ustawy stosuje się w razie konieczności rozwiązania przez pracodawcę stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników, w drodze wypowiedzenia dokonanego

przez pracodawcę, a także na mocy porozumienia stron, jednak nie stosuje się ich (przynajmniej na podstawie literalnego brzmienia przepisów tejże ustawy) w odniesieniu do ustania stosunku pracy w wyniku zdarzeń prawnych, w tym wygaśnięcia, nawet jeśli nie jest to wygaśnięcie, o którym mowa w Kodeksie pracy, ale przewidziane w przepisach szczególnych, regulujących przekształcanie struktur administracji rządowej.

Mimo tego spostrzeżenia Sąd Najwyższy podniósł jednak, że przepisy polskiej ustawy stanowią implementację dyrektywy Rady nr 98/59 z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do zwolnień grupowych (Dz.U. UE. L z 1998 r. Nr 225, str. 16), zatem dokonując wykładni przepisów polskiej ustawy, nie sposób pominąć odpowiednich przepisów wspomnianej dyrektywy. W orzecnictwie Trybunału Sprawiedliwości UE wskazano, że w świetle celu dyrektywy nr 98/59, która zmierza, jak wynika z jej motywu 2, w szczególności do zwiększenia stopnia ochrony pracowników w przypadku zwolnień grupowych, pojęć określających zakres stosowania rzeczony dyrektywy, w tym pojęcia „zwolnienia”, znajdującego się w jej art. 1 ust. 1 akapit pierwszy lit. a, nie można interpretować zawężająco. Także w piśmiennictwie, nawiązując do orzecznictwa TSUE odnoszącego się do specyficznej regulacji wygaśnięcia stosunku pracy z mocy prawa wskazywano, że „pod pojęciem zwolnienia we wszystkich wersjach dyrektywy trzeba rozumieć wszelkie przypadki ustania stosunku pracy, jakie miały miejsce wbrew woli zainteresowanego pracownika, a więc zarówno w następstwie jednostronnych czynności prawnych pracodawcy lub porozumień stron indywidualnych stosunków pracy, jak i w efekcie zdarzeń, z którymi przepisy prawa pracy łączą taki skutek prawny” (A.M. Świątkowski, Zwolnienia grupowe w świetle judykatury Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, PiZS 2014 nr 7, s. 13-25). Przy czym art. 1 ust. 2 lit. b dyrektywy nr 98/59 jednoznacznie stanowi, że nie ma ona zastosowania do pracowników administracji publicznej lub instytucji prawa publicznego (lub, w przypadku gdy Państwa Członkowskie nie stosują tego pojęcia, do jednostek będących ich odpowiednikami). Sąd Najwyższy zauważył jednak, że polski ustawodawca, dokonując implementacji wspomnianej dyrektywy przewidział, że zgodnie z art. 11 ustawy o zwolnieniach grupowych ustawy tej nie stosuje się do pracowników

zatrudnionych na podstawie mianowania. Zatem przepisy ustawy o zwolnieniach grupowych nie przewidują wyłączenia spod jej zastosowania pracowników administracji publicznej (za wyjątkiem pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania), w związku z czym należy przyjąć, że ustawodawca rozciągnął ochronę przewidzianą w omawianej ustawie także na pracowników administracji publicznej, do czego miał zresztą pełne prawo. Pamiętać bowiem należy, że dyrektywa wprowadza minimalny standard ochrony, natomiast państwa członkowskie mogą zdecydować o wprowadzeniu do prawa krajowego szerszej ochrony, realizującej cel dyrektywy.

Sąd Najwyższy stwierdził także, że mimo iż ustawa o zwolnieniach grupowych dotyczy jedynie rozwiązania stosunku pracy w drodze wypowiedzenia przez pracodawcę lub porozumienia stron (następującego z inicjatywy pracodawcy), to jednak art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej wskazuje na „odpowiednie” stosowanie przepisów przewidujących dla pracowników świadczenia z tytułu likwidacji urzędu, co oznacza, że przepisów tych nie stosuje się wprost. To również przemawia za możliwością stosowania art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych do pracowników, których stosunki pracy wygasły w sytuacjach opisanych w art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej. W konkluzji wyrażonej w uzasadnieniu powołanej uchwały, zdaniem Sądu Najwyższego, prawidłowa wykładnia art. 170 ust. 4 ustawy wprowadzającej nakazuje, w zakresie przysługującej odprawy z tytułu wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy wprowadzającej, odpowiednio stosować do pracowników KAS (niebędących funkcjonariuszami ani urzędnikami Służby Cywilnej zatrudnionymi na podstawie mianowania), przepis art. 8 ustawy o zwolnieniach grupowych na podstawie odesłania zawartego w art. 9 ust. 1 ustawy o służbie cywilnej.

W związku z powyższym skarga kasacyjna okazała się trafna i Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.